

Sygn. akt II AKa 101/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jacek Błaszczyk (spr.)
Sędziowie:	SA Piotr Feliniak SO del. Sławomir Wlazło
Protokolant:	sekr. sądowy Łukasz Szymczyk

przy udziale H. T., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013 r.

sprawy

K. R.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 §1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 7 lutego 2013 r., sygn. akt II K 28/12

na podstawie art. 437 §1 kpk i art. 624 §1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II AKa 101/13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 7 lutego 2013 r., w sprawie sygn. akt II K 28/12, orzekł:

I. oskarżonego **K. R.** uznaje w ramach zarzucanego czynu za winnego tego, że w okresie od miesiąca stycznia 2009 roku do dnia 10 kwietnia 2010 roku w Ż. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany o masie 1890 gramów o łącznej wartości 45.360 złotych i znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 150

tabletek 3,4-metylenodioksymetamfetaminy (ecstasy) o łącznej wartości 270 złotych w ten sposób, że sprzedał je P. W., który następnie zbywał je innym osobom, czyniąc sobie z popełnienia powyższego przestępstwa stałe źródło dochodu i osiągając korzyść majątkową i w kwocie 45.150 złotych, co stanowi przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 poz. 1495 ze zm.) w związku z art. 12 k.k. oraz w związku z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazuje, a na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

II. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego K. R. środek karny przepadku równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 45.150 złotych;

III. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonego K. R. środek karny w postaci nawiązki w wysokości 2000 złotych na rzecz (...) w W.;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia K. R. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty w sprawach karnych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, a w szczególności błędną analizę dowodu w postaci informacji o przeszukaniach dokonanych w miejscu zamieszkania oskarżonego.

W petitum apelacji skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jest niezasadna i to w stopniu oczywistym, albowiem nie zawiera żadnych argumentów świadczących o ziszczeniu się względnych przyczyn odwoławczych do których odwołał się skarżący.

Sąd Okręgowy ponownie procedując wykonał wszystkie zalecenia sądu odwoławczego zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 lutego 2012 r. (II AKa 253/11). W sposób dokładny, rzetelny i trafny przedstawiono ocenę zebranego materiału dowodowego, w tym przede wszystkich depozycji procesowych P. W.. Istotnie, dały one pełne podstawy do wydania względem oskarżonego wyroku skazującego i zaskarżone orzeczenie pozostaje pod ochroną w szczególności art. 7 k.p.k. Nie potwierdził się żaden z zarzutów zawartych w wywiedzionym środku odwoławczym i zaprezentowane tam stanowisko stanowi jedynie nieskuteczną polemikę z wydanym orzeczeniem. Sąd a quo wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla wydania prawidłowego rozstrzygnięcia, rozważając wnikliwie i przekonująco następujące wątki, tj.:

- podnoszonego przez obronę skłócenia się oskarżonego z P. W. na tle kibicowania różnym drużynom piłkarskim;
- rzekomego „odbicia” dziewczyny oskarżonego przez P. W. i uderzenia przez niego K. R.;
- pobytu oskarżonego nad morzem latem 2010 r.;
- pobicia matki P. W.;
- przeszukań pomieszczeń mieszkalnych i piwnicznych oskarżonego oraz położenia „komórek”, które opisywał P. W. w złożonych zeznaniach, a w tym po uchyleniu w części pierwszego wyroku wydanego w rozpoznawanej sprawie i okazaniu na rozprawie w dniu 8 października 2012 r. dokumentacji zawartej na kartach 1414 – 1417 akt sprawy (tom VIII – okazanie k. 1492);
- ilości nabytych narkotyków, ich rodzaju, ceny nabycia i następnie ceny zbycia oraz okoliczności związanych z przekazaniem tych środków psychoaktywnych przez oskarżonego, a następnie finansowym rozliczaniem się P. W. z K. R., jak również dalszego odsprzedania ich innym osobom.

Wszystkie okoliczności związane z powyższymi zagadnieniami zostały wszechstronnie rozważone i wyprowadzone wnioski w całości przekonują. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku spełniają przy tym wszelkie wymogi ustawowe zawarte w przepisie art. 424 k.p.k. Słusznie podkreślono (uzasadnienie – str. 16), że P. W. konsekwentnie opisywał swoją, jak i innych rolę w przestępczym narkotykowym procederze nie próbując pomniejszać własnych poczynań, ani „wybielać” swojej osoby. Ponadto wskazano inne dowody, których treść potwierdziła relacje P. W., w tym zeznania świadka S. W. oraz wyjaśnienia Ł. T.. Nie można w żadnym razie przyjąć, że doszło do wadliwej analizy dowodów zebranych w sprawie i Sąd Okręgowy wydał wadliwe w treści rozstrzygnięcie opierając się na niewiarygodnym pomówieniu P. W.. W tym zakresie zupełnie nie przekonuje stanowisko zawarte w uzasadnieniu wniesionej skargi etapowej, w tym to jakoby treść złożonych zeznań przez w/w świadka dyskwalifikowało ich wartość dowodową. Nie ma podstaw do twierdzenia, iż wskazany świadek złożył instrumentalne zeznania, aby zrealizować, jak to ujęto w uzasadnieniu apelacji, „swoją strategię uniknięcia kary” (k. 1815). Świadek P. W. odtwarzał szereg zdarzeń i wskazał szereg okoliczności związanych z nabyciem marihuany i tabletek ekstazy od oskarżonego. Sąd meriti z możliwą dokładnością, w świetle treści relacji P. W., odtworzył czas i miejsce przekazania narkotyków. Niestawiennictwo P. W. do sądu w celu jego ponownego przesłuchania i decyzje procesowe z tym związane w żadnym zakresie nie podważają wiarygodności wskazanego osobowego źródła dowodowego, a P. W. na rozprawie w dniu 31 stycznia 2013 r. złożył obszernie zeznania uzupełniające, które w zasadniczym zakresie pokrywały się z tym co wcześniej podał i potwierdził on także treść ujawnionych protokołów przesłuchań (k. 1762 – 1766).

Nie ma też jakichkolwiek wątpliwości co do spełnienia swoim działaniem przez K. R. znamion przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r., jak i pozostałych przepisów przyjętych w akcie subsumcji w podważonym wyroku. Ponowne rozpoznanie sprawy we wskazanym zakresie nastąpiło z pełnym poszanowaniem norm procesowych, w tym m. in. zakazu reformationis in peius. Nie powstały też wątpliwości o których traktuje norma art. 5 § 2 k.p.k.

Kierując się powyższym utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze mając na uwadze wysokość orzeczonych obowiązków majątkowych w wyroku sądu I instancji.

Na koniec Sąd Apelacyjny podnieśli z urzędu jedną kwestię o charakterze stricte procesowym. Ponowne rozpoznanie sprawy dotyczyło wyłącznie **występku** (podkreślenie – SA) zakwalifikowanego w akcie oskarżenia z art. 56 ust. 1 i 3 cyt. ustawy przeciwnarkotykowej, którą to kwalifikację zasadniczo podzielono w zaskarżonym wyroku. Przepis art. 28 k.p.k., w brzmieniu obowiązującym od dnia 28 lipca 2007 r. (Dz. U. z 2007 r. - Nr 112, poz. 766), ma w części wstępnej następującą treść:

§ 1. Na rozprawie głównej sąd orzeka w składzie jednego sędziego, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Sędzia ma prawa i obowiązki przewodniczącego.

Sąd Okręgowy pomimo kategorycznej treści art. 28 in principio k.p.k., z niewiadomych względów, rozpoznał sprawę w składzie jednego sędziego i dwóch ławników i w takim też składzie doszło do wyrokowania. Procedowano, więc w składzie o którym traktuje § 2 art. 28 k.p.k., czyli wtedy, gdy sprawa dotyczy zarzucanej zbrodni (§ 3 - § 4 w/w przepisu nie dotyczą układu procesowego zaistniałego w tym postępowaniu). Nie uznał jednak sąd odwoławczy, że ziściła się bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. („... sąd był nienależycie obsadzony ...”). W doktrynie i orzecznictwie kontrowersje budzi kwestia orzekania przez szerszy skład sądu niż ten, który wynika z przepisów ustawy. Z jednej strony przyjmuje się, iż każda obsada sądu niezgodna z przepisami ustawy pociąga za sobą konieczność uchylecia wyroku niezależnie od wpływu tego uchybienia na treść wyroku, a także niezależnie od granic środka zaskarżenia. Sąd Apelacyjny, w niniejszym składzie, podziela pogląd, że taki rygorizm nie znajduje obecnie podstaw normatywnych, bowiem rozszerzony skład sądu nie narusza żadnego interesu procesowego (w tym osoby centralnej w procesie, czyli oskarżonego), lecz jest jedynie uczynieniem czegoś więcej w zakresie formy, niż przewiduje to stosowny przepis ustawy. Należy zatem przyjąć, iż uchybienie takie nie stanowi wskazanej przyczyny odwoławczej

o charakterze bezwzględny (bliżej por. Kodeks postępowania karnego. Komentarz do artykułów 1-296, Tom I, pod redakcją P. Hofmańskiego, Warszawa 2011, teza 12 do art. 28 z powołanymi tam judykatami i literaturą tematu).

Powyższe należy mieć jednak na względzie, zwłaszcza wtedy, gdy wydaje się zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy głównej, gdy nastąpiło częściowe uchylene wyroku i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, a do rozstrzygnięcia pozostaje już tylko postawiony zarzut popełnienia występku, ale nie już wcześniej zarzuconej danej osobie zbrodni (tutaj w stosunku do oskarżonego K. R. był to czyn opisany w punkcie II aktu oskarżenia, tj. art. 59 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r.).